

forstår jeg egentlig ikke rigtig, hvorfor ikke alle uden diskussion må anerkende det, som også adskillige ministre har svaret til spørgsmål fra Dansk Folkeparti, nemlig at vi ikke i dansk lovgivning kan have en tid og evighed, hvorefter man kan regne med, at en begravelsesplads – det er ligeegyldigt, hvad det er for en begravelsesplads i øvrigt – kan ligge der evigt i det danske samfund.

Der kan opstå situationer, hvor en bro, en metro, en bygning af offentlig vigtighed skal bygges, og det er ikke til at sige, hvad der sker om 50 år. Der er det så, jeg har sagt, at det kan give anledning til konfrontationer i det danske samfund, hvis vi om 50 år kommer og siger: Der skal altså bygges en bestemt metro eller en bestemt bro i det område, der er tale om her.

Der er ingen grund til, at man stikker nogen blå i øjnene, men derfor også allerede i det øjeblik, hvor skødet underskrives, meddeler, at der altså er det her problem med den danske grundlov. Nej, problem mener jeg jo ikke, at det er, men der er den sætning i den danske grundlov om, at man kan ekspropriere til enhver tid, hvis det ønskes. Man vil sandsynligvis respektere den her 30-års-gravfred, som man har over for almindelige begravelsespladser. Men derudover kunne man godt forestille sig en ekspropriation. Det er noget, man er nødt til at erkende, og derfor har vi ønsket, at det kom til at stå i skødet, at det er den mulighed, der findes.

Vi har også peget på nogle økonomiske aspekter. Man kan jo ikke, som nogle har været inde på, ekspropriere vilkårligt, siger man. Men det er da trods alt sådan, at man ofte gør det, altså at man skriver i regionsplaner, lokalplaner, at der kan være tale om, at man skal lave en bestemt bygning her. Eller man skal måske gøre opmærksom på, at her kan der komme et eller andet på et tidspunkt, som gør, at det pågældende område ikke kan blive, som det har været hidtil.

Derfor synes vi, det havde været godt, hvis man fra start, da man har opereret med det her tid- og evighedsprincip fra muslimsk side, havde sagt til dem: Jamen der kan altså komme den her situation, og det bliver I nødt til at være opmærksomme på, i og med at det har været et udtrykkeligt ønske, at man har villet have det for tid og evighed.

Så har vi også været inde på nogle ting omkring selve den måde, forslaget og aktstykket er struktureret sammen på. Det undrer os stadig væk. Vi synes ikke, at kirkeministeren har svaret til

fredsstillende på, hvordan det kan være, at man den ene dag på forslag fra en radikal folketingskandidat, det formentlig kommende folketingsmedlem Naser Khader, kan afvise at snakke med en bestemt organisation, som måske betragtes som ekstrem, eller hvad begrundelsen nu er, og den anden dag kan sætte sig ned og lave en aftale om en begravelsesplads i Brøndby med den samme ekstreme organisation.

Det hænger ikke rigtig sammen, at regeringen taler med to tunger på den måde. Derfor synes jeg, man skal se at få sine signaler på plads i regeringen. Enten siger man, at den pågældende organisation er i orden, og at man godt vil snakke med den, og at man godt vil lave aftaler med den, eller også siger man, at den pågældende organisation ikke er i orden, der er problemer, den er ekstrem, eller hvad det nu er, og så vil man ikke snakke med den, og så vil man ikke lave aftaler med den.

Derfor skal min opfordring være, at man tager den pågældende organisation ud af aktstykket, hvis det er det, man ønsker fra regeringen, eller også må man gøre det modsatte og så føre en fuld dialog med den pågældende organisation. Man må vælge her.

Vi har også været inde på problemerne med den økonomiske side af sagen i forhold til Tulip-sagen fra Vejle. Vi synes ikke, at der er en reel vilje fra i hvert fald et flertal bestående af SF, Socialdemokratiet, De Radikale og Enhedslisten til konkret at se på den sag, for det, der skete, var jo, at kommunen købte noget erhvervsjord og solgte den billigere videre til Tulip.

Så skete der det, at kommunens handling blev kendt ulovlig med efterfølgende bøder til byrådsmedlemmerne. Parallellen her er jo, at køber ikke selv betaler den reelle pris for området, dvs. at staten går ind og subsidierer den pris, der er tale om. Er det en metode, der er i orden? Vi er bestemt skeptiske over for, at staten på den måde er inde og subsidiere en bestemt pris.

Derfor påfører man sig et ansvar fra de partiers side i forhold til det pågældende aktstykke, hvis man stemmer for, når det kommer til stykket her i Folketinget.

Det har af nogle været fremført, at nu var Dansk Folkeparti, og det gælder sikkert også de andre partier, som er enige med os i det her forslag, ude efter sågar de muslimske døde. Det handler det altså ikke om. Det ved vi alle sammen godt. Det er noget, man siger, for at det skal se ud, som om at det vel nok er forfærdeligt, at